

דף פרפראות תזריע - מצורע

להצלחת: מיכאל מאיר בן סמדר הי"ו - יעל חנה בת זהבית תחי' | דוד בן אורה הי"ו - מוריה בת מיכל תחי'

יעקב בן אורה הי"ו - אושרית בת חנה תחי' | ישראל משה בן אלישבע הי"ו - מיטל בת רינה תחי'

יהונתן בן אלישבע הי"ו | יוחאי בן אלישבע הי"ו | חיים בן סילבייה הי"ו

בשנה רגילה קוראים את פרשיות שמני תזריע ומצורע לאחר חג הפסח, אבל בשנה מעוברת קוראים פרשיות אלו לפני חג הפסח. פרשיות אלו עוסקות בענין הפה. כותב ה"בני יששכר" (מאמרי חודש ניסן), ניסן בגימטריה מאה שבעים - פה בגימטריה שמונים וחמש, פעמיים פה בגימטריה מאה שבעים והקשר בין "פה" ל"ניסן", כי עיקרו של חודש ניסן הוא חג הפסח, ועבודת ה' של פסח היא בפה. אך צריך להבין מדוע צריך פעמיים "פה" בפסח? עונה על זה רבי צדוק הכהן מלובלין בספרו "מחשבות חרוץ", בצוואר יש לנו שני צינורות: הצינור האחד נקרא קנה, שאתו אנחנו נושמים ומדברים. הצינור השני נקרא וושט, שאתו אנחנו אוכלים. בחג הפסח כל המצוות נעשות באמצעות הפה, אכילת מצה, אכילת מרור ושתיית ארבע כוסות, בזה אנחנו משתמשים בוושט. בנוסף, יש לנו את סיפור יציאת מצרים, פעולה שאנו עושים באמצעות הקנה. בהלכות שחיטה, קוראים רבותינו לקנה והושט בשם "סימנים" שאותם צריך השוחט לבדוק. הקנה והושט הם הסימנים של היהודי, על פי מה שהוא מכניס לפה ועל פי מה שהוא מוציא מהפה, יכולים לדעת מי הוא אותו יהודי, לכן הם נקראים סימנים, וזוהי העבודה שלנו בפסח.

"אשה כי תזריע וילדה זכר" (י"ב - ב')

הגמ' בניה (ל'): אומרת, כשהתינוק במעי אמו מלמדין אותו כל התורה, כיון שיצא לאויר העולם, בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכחו כל התורה כולה. לכאורה מה מטרת הלימוד אם מיד משתכח? מתרץ האלשיך, אנו מתפללים בכל יום "ותן חלקנו בתורתך", איזה חלק יש לנו בתורה? אלא, כל הנשמות עמדו על הר סיני, ולפיכך מבקש כל אחד ואחד את חלקו בתורה. והוא שאמרו לגבי לימוד התורה "געת ומצאתי תאמין" (מגילה ו'): "מצאתי" דווקא, כמוצא אבידה שהיא שלו ואבדה ממנו. ולכן אם לא היו מלמדים את התינוקות במעי אמו, איך יוכל אחר כך למצוא את חלקו על ידי גיעתו, לכן מלמדים אותו "כל התורה", היינו את כל חלקו שלו, של נשמתו, בתורה, בכדי שאחר כך יוכל לעמול ולהתייגע. כדי למצוא את "אבדתו", בא מלאך וסטרו על פיו, ומשכח תלמודו, שאם לא כן לא יצטרך לעמול ולהתייגע, ונמצא בטל ענין שכר ועונש. ולפי"ז מסביר הגר"א מוילנא את דברי המדרש (תנחומא עקב ו'), "כל הלומד תורה ואינו משמר אותה, נוח לו שנהפכה שלייתו על פניו". ביאור דברי המדרש, אם אינו מקיים ומשמר את התורה, כי אז תפקידו מצטמצם בלימוד התורה גרידא, וכיון שכבר עשה זאת כאשר למד את התורה בעודו במעי אמו, על כן דיו בכך ונוח לו שתיהפך שלייתו על פניו, ולא ייצא לאויר העולם. אולם אם גם מקיים ומשמר את התורה שלמד, כי אז לא די בלימוד שלמד במעי אמו, אלא עליו להוסיף ולהתקיים כדי שיוכל להשלים את כוונת הבריאה ומטרתה: לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך.

"אשה כי תזריע וילדה זכר" (י"ב - ב')

כותב החיד"א, 'כי תזריע וילדה זכר - ר"ת "זכות", כי צדקת הבנים על פי רוב בזכות האשה. והראיה, יעקב בחתונתו עם לאה חשב שהיא רחל, "ויהי בבוקר והנה היא לאה", וא"כ חס ושלוש שראובן נתהווה במחשבת רחל. וכן ישי, כסבור שהתחתן עם שפחתו, והיתה אשתו, ונולד דוד. אלא הכל תלוי בצדקת האשה ובטהרת מחשבותיה, ולאחרי אמו ואמו של דוד המלך זיכרו מחשבותיהן וקידשו רעיונותיהן בטהרה, ולכן היו הבנים קדושים, זכות אימותיהם עמדו להם.

"וטמאה שבעת ימים" (י"ב - ב')

מדוע אמרה התורה שאשה תהיה טמאה בלידתה? אומר האדמו"ר מקוצק, כל מקום שיש קדושה והיא נעלמת, טומאה באה למקום שהיתה בו קדושה. כתוב בגמרא בתענית (ב'), ששלושה מפתחות הקב"ה לא מסר לידי שליח, ואחד מהם הוא מפתח חיה, כלומר, כשאשה יולדת, הקב"ה נמצא בתהליך, ואין לך קדושה יותר גדולה מכך, וכשהלידה מסתיימת, השכינה הלכה ובאה הטומאה. וכבר שאל ה"אור החיים", למה כשהיהודי מת הוא טמא, ואילו הגוי לא? כי היהודי היה קדוש, וכשהוא מת נעלמה הקדושה ובאה כל הטומאה, כמו שהזכרנו נמשכים לחבית דבש שהתרוקנה, כך הטומאה דרכה להידיבק במקום שהיתה בו קדושה.

"וביום השמיני ימול" (י"ב - ג')

בספר "מקור ברוך" שואל, מדוע מספיקים שבעה ימים לקבוע שהילד בחזקת בריא ומלים אותו ביום השמיני, ובפדיון הבן יש צורך לחכות שלושים יום? ומתוך, על פי רוב, אם הילד חי שבעת ימים, סימן שהוא בר קיימא ולא נפל, רק אצל מיעוט קטן אי אפשר לקבוע זאת לפני שלושים יום. ולכן, במצוות מילה הולכים אחרי הרוב, שרוב הילדים אחרי שבעה ימים בחזקת בריאים הם, אבל בפדיון הבן שיש בו ספק ממון, נתינת חמישה סלעים לכהן, צריכים לחכות שלושים יום, שאז הוא וודאי בר קיימא ולא רק בחזקת רוב, כי לא הולכים בממון אחר הרוב.

הרמב"ם ב"מורה נבוכים" (ג' - מ"ט) שואל, מדוע נקבעה מילה ליום השמיני? ומסביר, שבשעת הלידה עדיין לא התחזק רגש האהבה והחיבה של ההורים לתינוק, ואינה דומה אהבתם לתינוק בן יומו, כאהבתם בגיל שנה, ואינו דומה אהבתם אליו בהיותו בן שנה, לאהבתם אליו כשהוא בן שש. ככל שגדל פרק הזמן שהם מגדלים אותו, כך גדלה אהבתם וחיבתם עליו. לכן לו היתה מצוות המילה נדחית לגיל שנתיים ושלוש, היה מקום לחשוש לביטול המילה מרחמי האב ואהבתו לבנו.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (י"ב - ג')

מכאן הגמ' דורשת (שבת קל"א:) שמילה דוחה שבת. שואל ה"אור החיים", מדוע צייתה התורה על המילה רק כאן, והרי כל ענין המילה ודיניה כבר נאמרו בפרשת לך לך. ואם תאמר, שבאה התורה להודיע שיש למול ביום ולא בלילה, וגם להודיע שיש למול אפילו בשבת, כמו שהגמ' בשבת (קל"א:) דורשת "וביום" אפילו בשבת, וא"כ זה עצמו קשה, מדוע לא הביאו פרטי דינים אלו בפרשת מילה שנאמרה בפרשת לך לך?

ומתוך, אברהם אבינו לא היה מצווה על השבת, אבל הוא שמר את השבת כמו שהוא שמר את כל התורה כולה, ואם היה צריך לקיים מילה בשבת, היה עושה, שהרי על המילה הצטווה ועל השבת לא הצטווה, ולכן לגבי אברהם אבינו לא היה טעם לצוות דין זה של מילה דוחה שבת, ולכן אם דין זה היה כתוב בפרשת לך לך, היה מקום לטעות ולומר שדין זה הוא דווקא באברהם אבינו שלא היה מצווה על השבת וקיים את השבת בלי שהצטווה, ולכן לגבי מילה דוחה את השבת, אבל אנחנו שמצווים על השבת, לא היינו יודעים שדין זה תקף גם לגבינו, והיינו אומרים ששבת דוחה את המילה. לכן כתבה זאת התורה כאן, להשמיענו שגם לנו המצווים על השבת, מילה דוחה את השבת.

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (י"ב - ג')

מנהג ישראל לברך את התינוק מיד אחרי ה'ברית' "כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה לחופה ולמעשים טובים", בספר "תוכחת חיים" מסביר את הברכה. כשמכניס אדם את בנו, מהדר הוא בדרך כלל לקחת מוהל מומחה, וגם מוציא ממון רב לסעודת הברית. אבל כשהילד גדל, והאב צריך לחנכו וללמדו תורה, הוא מקמץ במשכורתו של המלמד, ואינו מתעניין עד כמה הוא באמת מומחה.

וכאשר הילד גדל, והאב חייב להשיאו אישה, נותן האב את עיניו בכלה המשודכת, וכל המרבה לספ(ו)רי זה(ו) משובח(ת). ובאמת אין הדבר כן, וחובה מוטלת על האב, שכשם שהוא מכניסו לברית, כן יכניס אותו לתורה, לחופה ולמעשים טובים.

"בכל קודש לא תגע ואל המקדש לא תבוא עד מלאת ימי טהרה" (י"ב - ד')

בעל ה"נועם אלימלך" היה דורש על פסוק זה. כל אדם חייב לדעת שאינו יכול להיקרא בשם "קדוש" ובוודאי שלא יהיה בבחינת "מקדש", מקום להשראת השכינה, כל זמן שלא מילא את ימי הטהרה, דהיינו שלא טרח ולא עמל במשך שנים רבות כדי לטהר עצמו מעוון. בלי טהרה לא תתכן קדושה. והנה, בברכת התורה אנו אומרים "והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך בפינו". מה פירושה של המילה "בפינו", לשם מה היא נכנסה בברכת התורה, הרי היה די לבקש, והערב נא ה' אלוקינו את דברי תורתך.

הסביר ה"שפת אמת" ואמר: התורה היא הדבר המתוק ביותר שיש בעולם, אלא שלפעמים קורה שהאדם חולה, ואז גם אם יתנו לו הדבר המתוק ביותר, הוא לא ירגיש זאת. כך גם בתורה, אם האדם חולה בבחינה רוחנית, הוא לא ירגיש את טעמה המתוק מדבש. ועל כך אנחנו מתפללים להשי"ת ואומרים שייתן את עריבות התורה בפינו, כלומר שלא נהיה חולים, אלא נוכל להרגיש את המתקנות הנמצאות בתורה.

נציין גם שכ"ק ה"אמרי אמת" מגור פירש את "והערב נא..." בפינו", ואמר שאנחנו מתפללים שנזכה תמיד לערב את דברי תורה בתוך דברי החולין שאנחנו מדברים בפינו, ושלא תהיה לנו שיחת חולין אחת בלי דברי תורה. (ספר "ברכי נפשי")

"ובמלאת ימי טהרה לבן או לבת ובן יונה או תור לחטאת" (י"ב - ו')

שואל ה"משך חכמה", מדוע יולדת עשירה מביאה קרבן לחטאת דווקא עוף ולא כבש? ומתוך, כל הסיבה שמביאה בכלל קרבן חטאת, אומרת הגמ', כי בשעה שמצטערת בלידה נשבעת שלא תשוב אל בעלה, לכן מביאה דווקא יונה, כי זו נשארה נאמנה לבן זוגה ואינה עוזבת אותו לעולם.

"והקריבו לפני ה' וכפר עליה וטהרה" (י"ב - ז') "וכפר עליה הכהן וטהרה" (י"ב - ח')

יש לדקדק, מדוע לגבי קרבן עשיר כתוב "וכפר עליה וטהרה", ואצל קרבן עני כתוב "וכפר עליה הכהן וטהרה". מבאר בספר "מתוק האור" של רבי שלמה לוינשטיין שליט"א מביא בשם ה"שואל ומשיב", העשיר מביא קרבן כבש לעולה ותור או בן יונה לחטאת, וא"כ הדבר מבורר שהכבש הוא לעולה והתור הוא לחטאת ואין צריך כהן שיברר הדברים, משא"כ בקרבן עני שמביא ב' תורים או ב' בני יונה שאחד לעולה ואחד לחטאת, שאין מבורר מי לחטאת ומי לעולה אלא על ידי הכהן, לכן הדגישה התורה בקרבן עני 'וכפר עליה הכהן וטהרה', שזה בא על ידי הכהן שביירר החטאת והעולה.

"אדם כי יהיה בעור בשרו" (י"ג - ב')

בלשון הקודש יש לאדם ארבע שמות: איש, גבר, אנוש ואדם. ומובא בזוהר, שהתואר החשוב במעלה הוא אדם, "אתם קרויים אדם", "מה אנוש כי תזכרנו וכן אדם כי תפקדנו ותחסרהו מעט מאלוקים". ובפרשת נגעים נזכר רק השם אדם, כי נגעים באים על עוון לשה"ר (ערכין ט"ו:), ועוון זה קיים אף אצל אנשי רמים ובעלי מעלה. עוד י"ל מדוע פתחה התורה את פרשת הנגעים דווקא ב"אדם" לומר ולהורות, שגם אם טובת הציבור מחייבת לפעמים את הוצאת הטמא מחוץ למחנה כדי להרחיקו מהחברה צריכים להמשיך להתייחס אליו כאל אדם, ואסור לחשוב שאם מצורע הוא, הריהו חשוב כמת. **הגמ' ביבמות** (ס"א). אומרת "אדם", אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם, ללמדך שאין עכו"ם מטמאים בנגעים. שואל ה"אור החיים", לכאורה מעלתם של הגויים גדולה משל ישראל, שהם לא מטמאים בנגעים? ומתרץ, שלכן יש את הלשון - "בעור בשרו", ללמדך שאין טומאת צרעת באיש הישראלי אלא בעור בשרו, בחיצוניות, אבל לא בפנימיותן של ישראל. לעומת זאת, הגויים אמנם אינם מטמאים בנגעים חיצוניים, כי טמאים הם בפנימיותם.

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת" (י"ג - ב')

המשנה במסכת נגעים (ג' - ב') דנה מה הדין לגבי חתן, כשמגלים שיש לו צרעת מיד עם סיום החתונה. אומרת המשנה, נותנים לו לקיים את שבעת ימי המשתה, ובתקופה זו הוא נחשב לטהור. רק לאחר מכן, עם סיום שבעת ימי המשתה, הוא נטמא. שאלו את ה"אמרי אמת", איך יכול להיות שיהיה לחתן צרעת, הלא לחתן מוחלים על כל העבירות? ותרץ, מוחלים לו רק על עבירות שבין אדם למקום, אבל לא מוחלים לו על עבירות שבין אדם לחברו. על מה באה הצרעת? על לשון הרע, שזו לא רק עבירה שבין אדם למקום, אלא גם בין אדם לחברו, ולכן צריך לרצות ולבקש מחילה מחברו. **מובא בחז"ל** (ערכין ט"ו) שעונש הצרעת מגיע על חטא "לשון הרע" או על גסות הרוח, אשר גם היא מתבטאת בדרך כלל ע"י הלשון. והנה, הלשון היא אבר שאין בו עצמות כלל וכלו כולו בשר. אומר ה"בן איש חי", זו כוונת הכתוב "אדם כי יהיה בעור בשרו", מי שיש חטא בעור בשרו, כלומר, באיבר שיש בו רק עור ובשר, והוא הלשון, יגיע לכך שתהיה בו "שאת או ספחת או בהרת".

"שאת או ספחת או בהרת" (י"ג - ב')

יש שלושה דברים עיקריים בגללם באה הצרעת לאדם. גאוה, צרות עין ולשון הרע. גאוה ראינו אצל נעמן שר צבא ארם, צרות עין ראינו אצל גיחזי ולשון הרע ראינו אצל מרים. אומר ה"כלי יקר", שלושה דברים אלו רמוזים במילים שאת, ספחת ובהרת. המילה שאת מרמזת על התנשאות הגאוותן, המילה ספחת מרמזת על הרוצה לספח לעצמו דברים (צר עין). המילה בהרת מרמזת על המלבין פני חברו על ידי לשון הרע (מלבין = בהרת).

מהקל אל הכבד

"אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת" (י"ג - ב') - בהרת היא סוג הצרעת הקשה שבכולן, מניין? אנו לומדים זאת ממרים, אשר הצרעת שבה לקתה היתה בהירה כשלג, ונאמר עליה בתורה: (במדבר י"ב - י' - י"ב) "והנה מרים מצורעת כשלג וכו' אל נא תהי כמת". א"כ, מדוע נמנית הבהרת אחרונה מבין כל סוגי הצרעת? מתרץ רבי זלמן סורוצקין בספרו "אזנים לתורה" סדר זה בא ללמדנו על רחמיו של הקב"ה, אשר מעניש את האדם מן הקל אל הכבד. אם לא חזר בתשובה לאחר צרעת קלה, מגיעה צרעת קשה יותר. כפי שאומר הרמב"ם שה' מביא על החוטא נגעי בתים, אם לא חזר בתשובה - מתקרבת הצרעת אליו יותר, ומופיעה כנגעי בגדים. אם טרם למד החוטא את הלקח - מגיעה הצרעת אל גופו.

ענג או נגע?!

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת" (י"ג - ב') - רבי אליהו לאפיאן היה אומר, תיבת "נגע" ו"ענג", שוות הן באותיותיהן, אלא שבזו ה"עין" בתחילה, ובזו ה"עין" בסוף. וזהו שכתבה התורה "והנה לא הפך הנגע את עינו (י"ג - ג' - נ"ה)", שהעין תהיה בהתחלה. החכם עיניו בראשו, הוא רואה מראש את חיוביו, ונשמר ללכת בדרך הישר, לכן חייו וחיי ביתו "ענג" הן. אמנם, מי שאינו שם "עיניו" בתחילה, אזי ראשית דרכו מביאה את ה"נגע" בביתו, ואח"כ בבגדיו ובביתו, רק בסוף הדרך "עיניו" רואה את טעותו, ומכיר את האמת. עוד יש להוסיף, "צרעת" אותיות "עצרת", שיעשה תשובה ויהיה לו חג.

הבדל קטן משמעות גדולה

מסופר כשהגר"א מוילנא היה בן שש, שאלו אותו אם יכול לקשר בין הפסוק האחרון בפרשת שמיני "להבדיל בין הטמא ובין הטהור וכו'", לתחילת פרשת תזריע "אשה כי תזריע וילדה זכר". וענה, הגמ' ביומא (פ"ב.) מביאה מעשה בשתי נשים מעוברות שהריחו דבר מאכל ביו"כ, לאחת לחשו שיום כיפור היום ונרגעה, ונולד ממנה ר' יוחנן, והשניה שהאכילו אותה ביום כיפור, יצא ממנה רשע, שבתאי אוצר פרי. וא"כ, זה הקשר בין שתי הפרשיות: "להבדיל בין הטמא ובין הטהור", היינו בין ר' יוחנן ושכמותו ובין שבתאי אצר פרי ושכמותו, על ידי הבדלה "בין החיה הנאכלת" ביום כיפור או כל מאכל איסור "ובין החיה אשר לא תאכל", הכל תלוי בידה של "אשה כי תזריע וילדה זכר", שבמעשיה תכריע את גורל הילד הנולד.

אל תאמינו לסיפורים של אנשים

ההורים שעמדו לפני רבי יוסף חיים זוננפלד גמגמו במבוכה. בתם באה בקשרי שידוכין בשעה טובה, כעת נפוצו שמועות בישיבה שהחתן לקה לפתע בגמגום. הכלה, שהשמועות הגיעו אליה בהפתעה, ממאנת בשידוך ורצונה לבטלו. "לו היה תלוי בנו", מלמלו ההורים, "אולי היה על זה לדבר, אבל הבת מסרבת. ואנו רוצים באושרה ובשמחתה. מה עושים?..? פיקח שבפיקחים היה רבי יוסף חיים זוננפלד, הוא ידע קודם לכן שדודו של החתן - רבי יוסף שימשלביץ, אחד מגאוני ירושלים - שוכב חולה בביתו, כעת עשה הרב זוננפלד חשבון במוחו: לבטח הלך החתן ללמוד עם דודו בבית, עקב כך לא הופיע החתן מספר ימים בישיבה. מישוהו סיפר שהחתן לא הגיע ללמוד, אחר צירף את זה למשפט לא ברור ששמע מפי החתן והלך והפיץ את ה"עובדה" הבאה: החתן לקה בגמגום והוא מתבייש להופיע בישיבה...

"עוד לא התפללתי תפילת ערבית", הפתיע הגרי"ח את ההורים, "בה אנחנו מבקשים מאת הבורא 'ותקננו בעצה טובה מלפניך'. רצוני להתפלל הערב ולבקש מה' שיחונן אותי בעצה טובה עבורכם. אנא, בואו אלי מחר ונראה אם יש פתרון לבעיה". למחרת שבו ההורים לביתו של הרב זוננפלד, ושמעו הצעה פשוטה בגאונותה: תתחפש הכלה לערבייה המציעה שירותי כביסה - דבר נפוץ באותם ימים - תדפוק על דלת בית הרב שימשלביץ שם לומד החתן, כאשר פניה מכוסות ברעלה ולא ניתן לזהות אותה, תציע את עצמה ככובסת, תאזין ללימודו של החתן ודיבורו ותראה כי אך שקר ענו בו. שעתיים ישבה הכלה בביתו של הדוד, ידיה מכבסות בגדים, אוזניה מאזינות ללימוד הרהוט והברור ועיניה לחות מהתרגשות על שכמעט הרסה לעצמה את השידוך בשל לזות שפתיים של "נשמות טובות". הסיפור הזה הוא דוגמה מצוינת לכך שאסור להאמין לשמועות לפני שרואים בעצמנו. המחשה חיה להדגשת התורה "וראה הכהן" - בעיני השכל, אבל לפני שהוא מטמא, מוכרח להיות "וראהו הכהן". בעיניים.

נקודה למחשבה

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (י"ב - ג') - נפסק להלכה שבשעה שבברכת המזון של ברית מילה לא אומרים "שהשמחה במעונו", שהרי לתינוק נגרם כאב בשעת הברית. לעומת זאת, מי שנפלה לו ירושה במות אביו, חייב בברכת שהחיינו. נשאלת השאלה, כלום אין הבן היורש שרוי בצער, מדוע יברך שהחיינו למרות שיש כאן צער? מתרץ בספר "אוצר מרגליות", אדם מסוגל שיפעלו בו בעת ובעונה אחת גם רגש הצער העמוק והכנה על מות אביו, וגם רגש של סיפוק ושמחה על הירושה שנפלה בחלקו, ואין רגש אחד פוגע בשני. במה דברים אמורים, ברגשות של אותו אדם, אבל כשהצער הוא של הרך הנימול והשמחה היא של האבא, כאן אי אפשר לומר שהשמחה במעונו.

אקטואליה בפרשה

בימים בהם היתה התקשורת ביננו ובין הבורא מתנהלת בצורה טובה ותיקנית, מעבר לחיבוקים שהיינו מקבלים, היינו מסוגלים גם לקבל בקורת. פרשתנו מספרת שהביקורת על דברים מסוימים היתה באה בצורת נגעים בגופו של האדם או בבגדיו או בביתו. אך בעוד בגופו או בבגדיו זה עלול להיות בכל מקום, בבתיים זה קורה רק בארץ ישראל. מדוע? משום שהגוף והבגדים הם שלנו, אבל מבחינת בתיים, רק מקום אחד הוא באמת שלנו, ארץ ישראל!

רעיון מהפרשה

תסתכלו על העציץ המיובש שזרוק אצלכם בחצר. אם כל העלים יבשים לא תשקו אותו, אבל אם יש שם עוד עלה אחד או שניים ירוקים הם מסוגלים לעשות לכם חשק להשקות ולהשקיע. כשיש חיים יש תקווה! פרשתנו מלמדת על מחלת הצרעת. כאשר המחלה פשתה בכל הגוף היא אינה מטמאת, אך אם יש מקומות בגוף שעדיין בריאים היא מטמאת. מדוע? מטרת הצרעת היא לעורר את הבן אדם שיתקן את מעשיו, כאשר יש בו חלקים בריאים הם נותנים לו תקווה לתקן.

הפתגם: אל תפחדו לעשות דברים לבד, השמש לבד כל יום והיא עדיין זורחת!!